

Resolutionens operative del *godkender* koloniudvalgets rapport, *udtrykker* sin anerkendelse af flygtningehøjkommissæren og de særorganisationer og andre organisationer indenfor FN, som har samarbejdet med FN i gennemførelsen af de relevante resolutioner, *anmoder* særorganisationerne og de vedrørte organisationer om at tage de skridt, der er krævet for fuldt ud at gennemføre de relevante resolutionsbestemmelser vedrørende hjælp til nationale frihedsbevægelser og til at ophøre med alt samarbejde med regeringerne i Portugal og Sydafrika samt med det illegale racistiske minoritetsregime i Sydrhodesia, *bekræfter* generalforsamlingens, sikkerhedsrådets og andre FN-organisationers anerkendelse af lovligheden af kolonibefolknings ret til at kæmpe for frigørelse, og at FNs organisationssystem bør yde al mulig nødvendig moralsk og materiel bistand til frihedsbevægelserne, herunder specielt til frihedsbevægelserne i befriede områder.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 14. december 1970 med 83 stemmer for og 4 imod, medens 21 afstod. Stemmemønstreret var som ved afstemningen i 4. udvalg (Res. 2704 (XXV)).

Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia.

(Dagsordenens punkter 62, 63 og 64).

Som under 24. samling besluttede 4. udvalg at behandle spørgsmålene om Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia i en fælles debat. Debatten varede det meste af oktober måned dog afbrudt af behandlingen af handlingsprogrammet for den tilbageværende afkolonisering (dagsordenens pkt. 24) i plenarforsamlingen. I alt 65 lande deltog i debatten, nemlig 41 afro-asiatiske, 7 vestlige (Canada, Danmark, Finland, Holland, Norge, Sverige og Storbritannien), 9 østlige, herunder Sovjetunionen samt 8 latinamerikanske lande. Det tilsvarende antal i 1969 var 49, 8, 10 og 10.

Der kunne i år spores tilsyneladende mindre interesse for debatten. Indlæggene var ikke alene færre, men også kortere og mødeprocenten ikke overvældende. Da debatten imidlertid faldt på et tidspunkt, hvor delegationerne først var beskæftiget med forbe-

redelser til og af selve jubilæumsdebatten og senere af Mellemøst-debatten, kan det være forhastet at drage nogen slutning af ovennævnte iagttagelser.

En årsag til den tilsyneladende svækkede interesse for behandlingen af problemerne i det sydlige Afrika i 4. udvalg kan dog også være, at de afro-asiatiske lande i første række lagde vægten på handlingsprogrammet. Endvidere kan der muligvis peges på, at spørgsmålene om Namibia og Sydrhodesia er blevet debatteret udførligt i sikkerhedsrådet i årets løb.

I. Generaldebatten.

De afro-asiatiske indlæg fulgte i det store og hele traditionelle linier. Den principielle holdning var stadig et kompromisløst krav om de pågældende kolonimrådets frigørelse. Problemerne i det sydlige Afrika havde været løst, hvis Frankrig, Storbritannien, USA og andre vestmagter havde ønsket dem løst. De imperialistiske magter fik med deres politiske, økonomiske og moralske støtte Lissabon, Pretoria og Salisbury til at vende det døve øre til FN-resolutionerne. Konkret koncentrerede de afro-asiatiske landes indlæg sig om de vestlige landes samhandel med og økonomiske interesser i områderne og den deraf afledte påståede støtte til kononiregimierne, Storbritanniens pligt til at løse Sydrhodesia-problemet om nødvendigt med magt, behovet for udvidelse af de økonomiske sanktioner til også at gælde Portugal og Sydafrika på grund af sidstnævntes samarbejde med det illegale styre i Sydrhodesia og de britiske planer om genoptagelse af våbenleverancerne til Sydafrika. I mange indlæg blev Namibia-spørgsmålet ikke nævnt, og frihedsbevægelsernes virksomhed blev kun sporadisk omtalt. Frihedsbevægelserne blev mest udførligt omtalt i indlæg fra Syrien og muhammedanske nordafrikanske stater, der især opfordrede til samarbejde mellem samtlige frihedsbevægelser i Afrika. I det syriske indlæg blev der tillige draget parallel til de palæstinensiske organisationer. Det bør desuden bemærkes, at bl. a. Ghana karakteriserede situationen omkring Namibia som en trussel mod international fred og sikkerhed, og Nigeria fremhævede, at uanset om man afventede den vejledende udtalelse fra Den